

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie IX./2021
Senát II

Nález:

spisová značka	II. ÚS 254/2021
populárny názov	Posúdenie náležitostí podania
sudca spravodajca	Luboš Szigeti
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	09.09.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Postup, pri ktorom krajský súd opomenul existenciu osvedčovacej doložky, prostredníctvom ktorej bolo vykonané osvedčenie pravosti podpisu žalobkyne na predloženej listine, a na základe tejto skutočnosti prijal právny záver, že podanie neobsahuje „riadny“ podpis osoby, ktorá podanie urobila, je neúplné a vadné, ktorého nedostatky [absencia podpisu podľa § 127 ods. 1 písm. e) CSP] je potrebné postupom podľa § 129 CSP odstrániť, no vzhľadom na žalobkyňou doručené podanie, ktorá úkon späťvzatia žaloby poprela a označila za podvod, už na odstránenie vady podania nevyžýval a predmetný úkon vyhodnotil ako úkon pochybný v súvislosti s nedostatkom individualizácie osoby s prejavenu vôľou, a preto naň neprihliadal, tak možno považovať za nesprávny a arbitrárny.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka vystupovala v procesnom postavení žalovanej v konaní vedenom na okresnom súde, predmetom ktorého bolo zaplatenie pohľadávky s príslušenstvom žalobkyňi. Okresný súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom z 29. marca 2017.</p> <p>Sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie, avšak 14. septembra 2018 doručila krajskému súdu podanie z 8. septembra 2018, ktorým žalobkyňa vzala svoj návrh späť v celom rozsahu, vyhlásila, že si neuplatňuje náhradu trov konania a navrhla zastaviť predmetné konanie. Na zadnej strane predmetného podania sa nachádzala osvedčovacia doložka, ktorou notárka vykonala osvedčenie pravosti podpisu žalobkyne (legalizácia podľa § 58 Notárskeho poriadku) a podľa ktorej žalobkyňa podpis na listine uznala za svoj vlastný.</p> <p>Deň pred pojednávaním bolo do spisu doručené ako osobne podané podanie žalobkyne, ktorá podanie o späťvzati žaloby označila za podvod, uviedla, že nikdy takýto úkon nevykonala a podáva trestné oznámenie vo veci spáchania trestného činu. Žalobkyňa zároveň žiadala, aby odvolací súd na tento úkon neprihliadal.</p> <p>Krajský súd rozhodol rozsudkom, ktorým zmenil rozsudok okresného súdu tak, že zmenkový platobný rozkaz okresného súdu z 9. februára 2009 sa ponecháva v platnosti a žalobkyňi súd priznáva voči sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.</p> <p>Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol</p>

	<p>najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že jej dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>35. Ústavný súd sa z obsahu sporného podania – späťvzatia žaloby presvedčil, že podpis žalobkyne na predmetnom podaní bol notársky osvedčený (legalizovaný) a správnosť fotokópie predmetnej listiny bola osvedčená notárkou (vidimovaná). Uvedené skutočnosti tak svedčia proti záverom krajského súdu o existencii vady podania spočívajúcej v absencii podpisu osoby, ktorá podanie urobila a v potrebe takúto vadu postupom podľa § 129 CSP odstrániť.</p> <p>36. Pokiaľ krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že na predložené podanie neprihliadal z dôvodu, že bolo predložené ako listina vidimovaná (§ 57 Notárskeho poriadku), čo však neznamená, že notárovi predložená listina bola žalobkyňou vlastnoručne podpísaná, opierajúc svoj právny názor o rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci sp. zn. 26Cdo 3595/2011, k tomu ústavný súd uvádza, že skutkové okolnosti oboch konaní boli odlišné, a preto názor krajského súdu prevzatý z predmetného rozhodnutia nie je v tejto veci aplikovateľný. Vo veci vedenej Najvyšším súdom Českej republiky pod sp. zn. 26Cdo 3595/2011 (rozsudok z 23. 10. 2012) bola totiž predložená vidimovaná listina bez toho, aby jej súčasťou bol vlastnoručný či zákonom ustanoveným spôsobom legalizovaný podpis podávajúcej osoby, na základe čoho súd vyhodnotil podanie za vadné, ktorého vada spočívala v absencii podpisu. V prerokovávanej veci sťažovateľky bola však skutková situácia rozdielna, keďže predložená listina – späťvzatie žaloby, bola nielen vidimovaná, ale pravosť podpisu žalobkyne na predmetnom podaní bola zároveň notársky osvedčená (k tomu pozri bod 31 tohto nálezu).</p> <p>37. Postup, pri ktorom krajský súd opomenul existenciu osvedčovacej doložky, prostredníctvom ktorej bolo vykonané osvedčenie pravosti podpisu žalobkyne na predloženej listine, a na základe tejto skutočnosti prijal právny záver, že podanie neobsahujúce „riadny“ podpis osoby, ktorá podanie urobila, je neúplné a vadné, ktorého nedostatky [absencia podpisu podľa § 127 ods. 1 písm. e) CSP] je potrebné postupom podľa § 129 CSP odstrániť, no vzhľadom na žalobkyňou doručené podanie, ktorá úkon späťvzatia žaloby poprela a označila za podvod, už na odstránenie vady podania nevyžýval a predmetný úkon vyhodnotil ako úkon pochybný v súvislosti s nedostatkom individualizácie osoby s prejavenu vôľou, a preto naň neprihliadal, tak možno považovať za nesprávny a arbitrárny.</p> <p>38. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, predloženého spisu okresného súdu, v nadväznosti na sťažovateľkou uplatnené sťažnostné námietky tak ústavný súd nemohol dospieť k inému záveru ako k tomu, že, vychádzajúc z nesprávne zisteného skutkového stavu veci, krajský súd nesprávne právne posúdil nedostatok všeobecných náležitostí podania v podobe absencie podpisu a v nadväznosti na to nesprávne interpretoval a aplikoval § 127 ods. 1 písm. e) CSP v spojení s § 129 ods. 1 CSP. V prípade, ak podpis osoby, ktorá podanie urobila, je na podaní osvedčený prostredníctvom osvedčovacej doložky o pravosti podpisu (§ 58 Notárskeho poriadku) a zároveň je predmetná listina opatrená osvedčovacou doložkou o správnosti fotokópie listiny (§ 57 Notárskeho poriadku) a podanie v tomto smere neobsahuje iné vady, je na mieste prijať záver o splnení obligatórnej náležitosti podania podľa § 127 ods. 1 písm. e) CSP. Uvedená interpretácia dotknutého ustanovenia je plne v súlade s podstatou, zmyslom a účelom tejto právnej úpravy.</p> <p>39. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu v relevantnej časti tak nemožno považovať za logické a racionálne, ktoré by dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, a napadnutý rozsudok je poznačený vadou arbitrárnosti, ktorá je daná rozporom súvislostí právnych argumentov krajského súdu a skutkových okolností prerokovávanej veci s pravidlami formálnej a právnej logiky.</p> <p>40. Vzhľadom na závery prijaté ústavným súdom je potrebné zdôrazniť, že tieto automaticky neznamenajú, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ktorým nepriznal právne účinky späťvzatia žaloby, je vecne nesprávne, krajský súd však pri opätovnom posúdení veci bude povinný riadne zistiť skutkový stav veci, predovšetkým dôsledným spôsobom preskúmať sporné podanie, a to aj z hľadiska overenia náležitostí osvedčovacích doložiek podľa § 57 ods. 2 a § 58 ods. 2 Notárskeho poriadku, a v prípade zistenia nedostatkov predloženého podania nie je vylúčené, že dospeje k rovnakému právnenému záveru, ktorý však bude povinný náležitým spôsobom odôvodniť. Avšak, ak by krajský súd dospel k takej eventualite, že sporné podanie vady neobsahuje, nastávajú procesné účinky späťvzatia žaloby a súd na v poradí ďalšie doručené podanie, hoci</p>

	<p>spochybňujúce hodnovernosť späťvzatia žaloby, už nemôže prihliadať.</p> <p>41. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok nie je ústavne udržateľný a sťažovateľkou formulované námietky týkajúce sa nesprávneho posúdenia väd podania a v jeho dôsledku nepriznanie účinkov späťvzatia žaloby svojou relevanciou odôvodňujú zásah ústavného súdu do predmetného súdneho rozhodnutia. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto rozhodnutia).</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci sp. zn. 26Cdo 3595/2011 z 23.10.2012
súvisiace právne predpisy	zákon č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	skutkový stav veci-zistenie arbitrárnosť aplikácia právnych noriem-ústavne nesúladná občianske súdne konanie-Civilný sporový poriadok žaloba-späťvzatie podanie-právne účinky podania podanie-neúplné, odstránenie nedostatkov

spisová značka	II. ÚS 279/2021
populárny názov	Povinnosť zohľadniť otázku účasti
sudca spravodajca	Ľuboš Szigeti
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	09.09.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Pokiaľ okresný súd v napadnutom uznesení nesprávne interpretoval právnu otázku účasti na strane povinnej osoby v exekučnom konaní, nezohľadniac v odvolacom konaní pripustenie zmeny účastníka konania na strane žalobcu, a s ňou spojené námietky sťažovateľa týkajúce sa nezákonného vedenia exekúcie proti jeho osobe, tak jeho rozhodnutie možno považovať za arbitrárne, nespĺňajúce atribúty ústavne akceptovateľného rozhodnutia súdu
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ ako žalobca podal na okresnom súde proti žalovanému žalobu o neplatnosť a neúčinnosť právnych úkonov. Rozsudkom okresného súdu z 29. júna 2015 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 13. decembra 2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 9. marca 2017, bola žaloba sťažovateľa zamietnutá a žalovanému bola priznaná náhrada trov konania v celom rozsahu. V záhlaví rozsudku krajského súdu je namiesto sťažovateľa ako žalobcu označená obchodná spoločnosť AUTO G & G, s. r. o., ktorá do konania vstúpila v odvolacom konaní po podaní návrhu sťažovateľa z 10. februára 2016 na pripustenie zmeny účastníka konania podľa § 92 ods. 2 OSP z dôvodu uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky medzi sťažovateľom a touto obchodnou spoločnosťou. Sťažovateľovi ako povinnému bolo následne doručené upovedomenie o začatí exekúcie z 30. augusta 2018, a to na podklade exekučného titulu rozsudku okresného súdu z 29. júna 2015. Podaním 26. septembra 2019 sťažovateľ navrhol zastavenie uvedenej exekúcie, ktorá je proti nemu vedená neoprávnene, keďže na strane žalobcu vstúpila do konania obchodná spoločnosť AUTO G & G, s. r. o.. Uznesením okresného súdu zo 14. marca 2019 bola exekúcia zastavená. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením zo 4. novembra 2019 tak, že uznesenie zo 14.

	<p>marca 2019 zrušil a vec vrátil vyššiemu súdному úradníkovi na nové konanie a rozhodnutie.</p> <p>Okresný súd uznesením z 20. januára 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom rozhodol tak, že návrh sťažovateľa ako povinného na zastavenie exekúcie zamietol, pričom uviedol, že zmena na strane žalobcu vykonaná v odvolacom konaní je pre posúdenie dôvodnosti vykonávania exekúcie proti sťažovateľovi právne irelevantné. Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť.</p> <p>Okresný súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením zo 7. októbra 2020 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 20. januára 2020, stotožňujúc sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí vyššieho súdneho úradníka a aplikujúc § 202 ods. 2 Exekučného poriadku.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>30. Vykonanie exekúcie prichádza do úvahy len proti tomu, kto je označený ako povinný (pasívna exekučná legitímácia) v exekučnom titule, a iba v prospech toho, kto má podľa exekučného titulu právo na plnenie (aktívna exekučná legitímácia). Z exekučného titulu, ktorý nemožno interpretovať izolovane len ako rozhodnutie súdu prvej inštancie, ale v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu, je nepochybné, že na splnenie povinnosti, náhradu trov konania, ktorých vymoženie je predmetom exekučného konania, bol zaviazaný žalobca, obchodná spoločnosť AUTO G & G, s. r. o. Napriek nedostatku pasívnej exekučnej legitímácie na strane sťažovateľa však okresný súd konal so sťažovateľom ako s povinným v exekučnom konaní. Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že okresný súd ústavne nekonformným spôsobom posúdil dôsledky procesnoprávneho nástupníctva v základnom konaní na existenciu pasívnej legitímácie v exekučnom konaní.</p> <p>31. Interpretácia procesného účasti na strane povinnej osoby v exekučnom konaní realizovaná okresným súdom by de facto znamenala, že v základnom konaní vystupovali na žalujúcej strane dvaja žalobcovia, z ktorých jeden je povinný nahradiť trovy konania žalovanému na základe rozsudku súdu prvej inštancie a druhý na základe rozsudku odvolacieho súdu, čo je absurdné. Exekučný titul, rozsudok Okresného súdu Rožňava č. k. 10 C 93/2011-412 z 29. júna 2015 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 585/2015-488 z 13. decembra 2016, nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 9. marca 2017, keď bol v dôsledku procesného nástupníctva stranou sporu na žalujúcej strane jediný žalobca, obchodná spoločnosť AUTO G & G, s. r. o.</p> <p>32. Arbitrážnosť môže mať v súdnych rozhodnutiach rôznu podobu. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu o arbitrážne rozhodnutie ide najmä vtedy, ak je svojvoľné. Môže tiež ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrážnosť môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrážnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrážne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. „<i>O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam</i>“ (III. ÚS 264/05). „<i>V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrážne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti</i>“ (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, I. ÚS 200/2012). Arbitrážne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020).</p> <p>33. Argumentácia okresného súdu, podľa ktorej predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky neboli trovy konania, ktoré predstavujú záväzok, ktorý má sťažovateľ proti žalovanému, a preto zmluva o postúpení pohľadávky, prípadne pripustenie zmeny účastníka konania na strane žalobcu zo sťažovateľa na obchodnú spoločnosť AUTO G & G, s. r. o., vykonané uznesením krajského súdu č. k. 2 Co 585/2015-482 z 25. apríla 2016, sú pre posúdenie dôvodnosti vykonávania exekúcie proti sťažovateľovi právne irelevantné, neobstojí. Nárok na náhradu trov konania má základ v procesnom práve a vzniká najskôr na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré má v tomto smere konštitutívnu povahu. Rozhodnutie o trovách konania (nárok na náhradu trov konania) je totiž ako procesný nárok spravidla závislý na rozhodnutí vo veci samej. V tomto prípade platí, že ak nenadobudne rozhodnutie vo veci samej právoplatnosť, nemožno hovoriť ani o vzniku práva na náhradu trov konania. Preto pohľadávka z titulu práva na náhradu trov konania pred súdom spravidla vzniká (na rozdiel od hlavného záväzku, ktorý bol</p>

	<p>predmetom súdneho konania) po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V okolnostiach prerokovávanej veci to znamená, že pohľadávka z titulu práva na náhradu trov konania vznikla až právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Rožňava č. k. 10 C 93/2011-412 z 29. júna 2015 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 585/2015-488 z 13. decembra 2016, a na jej zaplatenie bol zviazaný žalobca, ktorým sa na základe rozhodnutia o pripustení zmeny účastníka konania na strane žalobcu stala obchodná spoločnosť AUTO G & G, s. r. o.</p> <p>34. Ústavný súd považuje za potrebné tiež poznamenať, že exekučný súd pochybil už pri preskúvaní návrhu na vykonanie exekúcie a jeho príloh, keď vôbec nemal vydať poverenie na vykonanie exekúcie a návrh na vykonanie exekúcie mal zamietnuť z dôvodu jeho rozporu s Exekučným poriadkom, keďže k návrhu neboli pripojené prílohy podľa § 48 ods. 4 písm. a) Exekučného poriadku [§ 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku] resp. z dôvodu podľa § 53 ods. 3 písm. c) Exekučného poriadku pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na strane povinnej osoby označenej v návrhu na vykonanie exekúcie.</p> <p>35. Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd uzatvára, že napadnuté uznesenie okresného súdu je arbitrárne, nespĺňajúce atribúty ústavne akceptovateľného rozhodnutia súdu, keďže okresný súd ústavne nekonformným spôsobom interpretoval právnu otázku účasti na strane povinnej osoby v exekučnom konaní. Sťažovateľom formulované námietky týkajúce sa nezákonného vedenia exekúcie proti jeho osobe tak svojou relevanciou odôvodňujú zásah ústavného súdu do predmetného súdneho rozhodnutia.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	<p>exekúcia-exekučné konanie</p> <p>legitímácia-pasívna</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p> <p>nástupníctvo-procesné</p> <p>arbitrárnosť</p>

spisová značka	II. ÚS 320/2021
populárny názov	Povinnosť identifikovať dôvod zastavenia exekúcie
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	09.09.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p> <p>zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov</p>
analytická právna veta	<p>Bolo a je úlohou súdu identifikovať konkrétny dôvod opodstatňujúci postup podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku. Pokiaľ všeobecný súd takýto dôvod neidentifikuje a nepreskúmateľným spôsobom aplikuje predmetnú normu obsiahnutú v § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, dopúšťa sa arbitrárnosti, ktorá má za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň je potrebné dodať, že v prípade, ak vo veci konajúci súd identifikuje ako dôvod pre zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je kvantifikovateľná a oddeliteľná od hlavného nároku, je povinný zastaviť exekúciu len v tej časti vymáhanej pohľadávky, ktorá spôsobuje neprípustnosť exekúcie.</p>
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka vo svojom podaní uvádza, že ako oprávnená v exekučnom konaní vymáhala od povinného svoju pohľadávku judikovanú zmenkovým platobným rozkazom okresného

	<p>súdu zo 14. októbra 2008. V súlade s novelou Exekučného poriadku (zákon č. 438/2015 Z. z.) sťažovateľka svoj návrh v označenom konaní okresného súdu doplnila „o všetky rozhodujúce skutočnosti týkajúceho sa vlastného vzťahu s povinným“.</p> <p>Okresný súd uznesením z 11. septembra 2019 exekúciu s poukazom na § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku zastavil, keď konštatoval, že sťažovateľka nepreukázala, že nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 (s poukazom na § 243 ods. 4 Exekučného poriadku).</p> <p>Preto okresný súd vychádzal z prezumpcie dôvodu na zastavenie exekúcie (§ 243 ods. 6 Exekučného poriadku) a exekúciu zastavil. Sťažovateľka proti označenému uzneseniu okresného súdu podala odvolanie. O jej odvolaní rozhodol krajský súd svojím ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením tak, že ho ako vecne správne potvrdil, pričom sa v odôvodnení svojho rozhodnutia stotožnil s dôvodmi okresného súdu.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>17. Krajský súd, ako už bolo uvedené, odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne, keď sa stotožnil s jeho záverom, že „v súdnom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul - zmenkový platobný rozkaz, sa uplatňoval nárok zo zmenky, vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom. Opak sa zo žiadneho dôkazu nepreukázal. Pre tento prípad zákon ustanovuje domnienku (prezumpciu), podľa ktorej platí, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku (§ 243f ods. 4). Súd prvého stupňa preto správne podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku exekúciu zastavil.“. Tento paušálny záver krajského súdu po preskúmaní obsahu odvolaním napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie je možné považovať za arbitrárny a ústavne neakceptovateľný.</p> <p>18. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie totiž nie je možné identifikovať konkrétny dôvod tak, aby bola naplnená hypotéza právnej normy, podľa ktorej vo veci konajúci súd konal. Inými slovami povedané, okresný súd neidentifikoval žiadny konkrétny, právnou normou predpokladaný nedostatok, a to či už vo forme existencie neprijateľnej zmluvnej podmienky, alebo konkrétneho obmedzenia, alebo neprípustnosti použitia zmenky, alebo konkrétny rozpor s dobrými mravmi, alebo rozpor so zákonom. Predpokladom aplikácie označenej normy je totiž preukázanie existencie jednej z alternatív – dôvodov, ktoré musia vyplynúť zo skutkových zistení na základe predložených dokladov. Bolo a je úlohou súdu identifikovať konkrétny dôvod opodstatňujúci postup podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku. Pokiaľ všeobecný súd takýto dôvod neidentifikuje a nepreskúmateľným spôsobom aplikuje predmetnú normu obsiahnutú v § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, dopúšťa sa arbitrárnosti, ktorá má za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zároveň je potrebné dodať, že v prípade, ak vo veci konajúci súd identifikuje ako dôvod pre zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je kvantifikovateľná a oddeliteľná od hlavného nároku, je povinný zastaviť exekúciu len v tej časti vymáhanej pohľadávky, ktorá spôsobuje neprípustnosť exekúcie. V tejto súvislosti ústavný súd v podrobnostiach poukazuje na svoj skorší nález č. k. II. ÚS 299/2019 z 20. februára 2020.</p> <p>19. Ako ďalší dôvod ústavnej neudržateľnosti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd považuje absolútnu ignoranciu a nerefektovanie na odvolacie dôvody a argumentáciu sťažovateľky podporenú rozhodnutiami vyšších súdnych autorít, ktoré zásadným spôsobom spochybnili paušálny a nepreskúmateľný záver súdu prvej inštancie o naplnení predpokladov na aplikáciu § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku. Krajský súd sa v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia nijakým spôsobom nevyrovnal alebo nevysporiadal s právnymi názormi vyšších súdnych autorít, ktoré boli podľa názoru ústavného súdu aplikovateľné aj vo veci sťažovateľky.</p> <p>20. Ústavný súd, vychádzajúc z uvedených úvah, dospel k záveru, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces.</p>

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	nález č. k. II. ÚS 299/2019 z 20. februára 2020.
súvisiace právne predpisy	zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	arbitrárnosť exekúcia-exekučný titul práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces cenné papiere-zmenka práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu aplikácia právnych noriem-ústavne nesúladná exekúcia-neprípustnosť exekúcie

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.